

Rick Yancey

DE
LAATSTE
STER

Bekend van de bioscoopfilm *The 5TH Wave*

Over het boek

We zijn hier en dan zijn we weer weg. Dat was al zo voordat ze kwamen. Dat is altijd zo geweest. De Anderen hebben de dood niet uitgevonden, ze hebben hem alleen geperfectioneerd. Ze hebben de dood een gezicht gegeven, om hem ons vervolgens in het gezicht te wrijven, want zij wisten dat dat de enige manier was om ons te vermorzelen. De dood eindigt niet op een continent of in een oceaan, niet bij een berg of op een vlakte, in een jungle of een woestijn. Hij eindigt waar hij begon, waar hij van meet af aan was: op het slagveld van het laatste, nog kloppende mensenhart.

In het laatste deel van deze epische reeks, waarin het lot van de planeet wordt bezegeld, neemt meesterverteller Rick Yancey ons mee langs triomf, verlies en onverminderde actie.

‘Een modern scifimeesterwerk.’ – USA Today

Over de auteur

Rick Yancey studeerde Engels in Chicago, sinds 2004 wijdt hij zich fulltime aan het schrijven. Hij woont met zijn vrouw en drie zoons in Florida.

Van dezelfde auteur

De vijfde golf
De oneindige zee

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Rick Yancey

De laatste ster

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

The Last Star

© 2016 by Rick Yancey

Vertaling

Fanneke Cnossen

Omslagbeeld

© Allied Integrated Marketing

Omslagontwerp

Studio Jan de Boer

© 2016 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0747 0

NUR 285

Voor Sandy

‘De wereld eindigt. De wereld begint opnieuw.’

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Wanhoop niet
als zelfs in de donkerste nacht
de laatste ster van hoop verdwenen lijkt te zijn.

– *Christoph Martin Wieland*

Het meisje dat kon vliegen

Vele jaren geleden was haar vader, hij was toen tien, met een grote gele bus naar het planetarium gereden.

Daar barstte het gewelf boven hem uit in een miljoen glinsterende scherven van licht. Zijn mond viel open. Met zijn kleine vingers omklemde hij de rand van de houten bank waarop hij zat. Boven zijn hoofd draaiden speldenprikken rond van wit vuur, zo puur als de dag waarop de aarde als een zwarte, pokdalige rots tevoorschijn was gekomen, een doorsneeplaneet in een baan om een doorsneester aan de rand van een doorsneemelkweg in een oneindig universum.

Het Steelpannetje. Orion. De Grote Beer. De dreunende, monotone stem van de sterrenkundige. De kinderen met opgeheven gezicht, open mond, starende ogen. En de jongen die zich oneindig klein voelde onder de onmetelijkheid van die kunstmatige hemel.

Die dag zou hij nooit vergeten.

Jaren later, ze was toen nog heel jong, rende zijn dochter naar hem toe, een mollige peuter op wankele beentjes. Haar stevige armpjes in de lucht, ogen die verwachtingsvol en blij fonkelden terwijl ze uitriep: 'Papa, papa,' met haar dikke vingertjes wijd uit elkaar, reikend naar hem, reikend naar de hemel.

Dan sprong ze, lanceerde zichzelf onbevreesd in de lege ruimte, want hij was niet zomaar haar vader... hij was pápa. Hij zou haar opvangen, hij zou haar niet laten vallen.

Ze riep: 'Vliegen, papa, vliegen!'

En daar ging ze, ze schoot naar de onmetelijke, onbegrensde hemel, de armen wijd om de oneindigheid te omhelzen, haar hoofd naar achteren gegooid, voortsnellend naar die plek waar angst en verwondering elkaar ontmoeten, haar kreten omdat ze gewichtloos en vrij was, dat ze veilig in zijn armen lag, dat ze leefde.

Cassiopeia.

Sinds die dag in het planetarium, toen het nog vijftien jaar zou duren voordat ze het levenslicht zag, wist hij al heel zeker hoe hij haar zou noemen.

1

‘Ik kom wel bij je zitten’

Dit is mijn lichaam.

In de onderste ruimte van de grot heft de priester het laatste water – zijn voorraad was uitgeput – op naar de rotsformaties die hem doen denken aan een in een brul verstarde drakenmuil, de tandachtige groei-sels glinsteren rood en geel in het lamplicht.

Het onheil van het goddelijke offer dat hij zal aanrichten.

Neemt en eet allen...

Dan de kelk met daarin de laatste wijndruppels.

Neemt en drinkt allen...

Middernacht laat in november. Beneden in de grotten houdt een kleine groep overlevenden zich schuil, ze hebben genoeg warmte en voorraden om het tot het voorjaar uit te houden. In geen maanden is er iemand aan de pest gestorven. Het ergste lijkt achter de rug te zijn. Hier zijn ze veilig, volkomen veilig.

Gelovend in uw liefde en genade eet ik uw lichaam en drink ik uw bloed...

Zijn fluisteringen echoën door de diepte. Ze klauteren tegen de gepolijste muren op, snellen voort door de smalle doorgang naar de bovenliggende vertrekken, waar zijn medevluchtelingen in een rusteloze slaap zijn gevallen.

Veroordeel mij niet, maar schenk mij gezondheid van lichaam en geest.

Er is geen brood, geen wijn meer. Dit is de laatste communie.

Dat het lichaam van Christus mij het eeuwige leven mag schenken.

Het oudbakken stukje brood dat zacht wordt op zijn tong.

Dat het bloed van Christus mij het eeuwige leven mag schenken.

De druppels verzuurde wijn die zijn keel verschroeien.

God in zijn mond. God in zijn lege maag.

De priester huilt.

Hij schenkt een paar druppels water in de kelk. Zijn hand trilt. Hij drinkt het kostbare, met water vermengde bloed en veegt dan de kelk schoon met het purificatorium.

Het is volbracht. De eindeloze offerande is voorbij. Hij dept zijn wangen met hetzelfde doekje als waarmee hij de kelk heeft gereinigd. De menselijke tranen en het goddelijk bloed onlosmakelijk met elkaar verbonden. Daar is niets nieuws aan.

Hij veegt het hostieschoteltje schoon met het purificatorium, stopt het linnen doekje in de kelk en zet hem weg. Hij haalt de groene stoel om zijn nek weg, vouwt hem zorgvuldig op en kust hem. Hij hield van alles wat met het priesterschap te maken had. Hield bovenal van de mis.

Zijn los om zijn hals zittende kraag is vochtig van zweet en tranen. Hij is bijna acht kilo afgefallen sinds de pest uitbrak en hij zijn parochie verliet om aan de honderdvijftig kilometer lange tocht naar de grotten ten noorden van Urbana te beginnen. Onderweg verzamelde hij vele volgelingen, meer dan vijftig in totaal, hoewel tweëndertig aan de infectie zijn bezweken voordat ze in veiligheid kwamen. Wanneer de dood naderde, sprak hij de rituele woorden uit, katholiek, protestants of joods, het maakte niet uit: *dat de Heer je in al zijn liefde en genade mag bijstaan...* Met zijn duim tekende hij een kruis op hun hete voorhoofd. *Dat de Heer, die je van al je zonden bevrijdt, je mag redden...*

Het bloed dat uit hun ogen sijpelde vermengde zich met de olie die hij op hun oogleden depte. En rook rolde over open velden, hurkte in bossen en bedekte de wegen als ijs op een traag stromende rivier in hartje winter. In Huber Heights, Londen en Fairborn. In Franklin, Middletown en Xenia. 's Avonds zette het licht van duizend vuren de rook in een schemerig oranje, en de hemel zakte omlaag tot een paar centimeter boven hun hoofd. De priester schuifelde met uitgestoken hand door het smeulende landschap, met de andere drukte hij een lap tegen zijn neus en mond terwijl tranen van protest over zijn gezicht stroomden. Bloed vormde korsten onder zijn gebroken nagels, bloed klonterde in de rimpels van zijn handen en in de zolen van zijn schoenen. Het is niet ver meer, zei hij bemoedigend tegen zijn metgezellen. Hou vol. Onderweg gaf iemand hem de bijnaam Vader Mozes, want hij leidde zijn volk uit de duisternis van rook en vuur naar het Beloofde Land, of 'De kleurrijkste grotten van Ohio!'

Toen ze daar aankwamen, waren er natuurlijk al mensen om hen te begroeten. Dat had de priester ook wel verwacht. Een grot vliegt niet in brand. Heeft geen last van het weer. En nog het best van alles: hij is gemakkelijk te verdedigen. In de nasleep van de Aankomst waren grotten de geliefdste toevluchtsoorden, na militaire bases en overheidsgebouwen.

Er waren voorraden aangelegd, water en niet-bederfelijk voedsel, de-

kens, verband en medicijnen. En natuurlijk wapens, vuurwapens, geweren, pistolen en heel veel messen. De zieken waren in het bovengrondse welkomstcentrum in quarantaine geplaatst, lagen op veldbedden tussen de uitstalschappen van de cadeauwinkel. En elke dag ging de priester naar hen toe, praatte met hen, bad met hen, nam hun de biecht af, diende de laatste sacramenten toe, fluisterde de dingen die ze wilden horen: *Per sacrosancta humanae reparationis mysteria... Bij de heilige mysteriën van de verlossing des mensen...*

Honderden zouden sterven voor het sterven voorbij was. Ten zuiden van het welkomstcentrum groeven ze een kuil van drie meter breed en tien meter diep om ze te verbranden. Het vuur smeulde dag en nacht, en de stank van verschroeid vlees was zo gewoon geworden dat niemand er nog erg in had.

Nu is het november, en in de onderste ruimte staat de priester op. Hij is niet lang, maar toch moet hij bukken, zodat hij zijn hoofd niet stoot tegen het plafond of tegen de stenen tanden die vanaf het dak in de drakenbek omlaag steken.

De mis is ten einde, ga in vrede.

Hij laat de kelk en het purificatorium achter, evenals het hostieschaaltje en zijn stoel. Dat zijn nu relikwieën geworden, artefacten uit een tijdperk dat zich met de snelheid van het licht in het verleden terugtrekt. We zijn als holbewoners begonnen, denkt de priester terwijl hij zich een weg naar boven zoekt, en naar de holen zijn we teruggekeerd.

Zelfs de langste reis is een cirkel, geschiedenis keert altijd terug naar de plek waar ze is begonnen. Denk maar aan het misboek: 'Stof zijt gij en tot stof zult gij wederkeren.'

En de priester richt zich op als een duiker die uit het water naar het glinsterende hemelgewelf schiet.

Langs de smalle, licht omhoog glooiende doorgangen tussen muren van huilende steen, waar de vloer zo glad is als het traject van een bowlingbaan. Nog maar een paar maanden geleden liepen hier kinderen op schoolreis in een enkele rij achter elkaar, waar ze met hun vingers langs het rotsoppervlak streken, zoekend rondkijken of ze monsters konden ontdekken in de schaduwen die in de spleten samenscholen. Ze waren nog jong genoeg om in monsters te geloven.

En de priester klom nog verder omhoog, als een leviathan uit de lichtloze diepte.

Het pad naar de oppervlakte loopt langs de Holbewoners Bank en de Kristallen Koning over in de Grote Kamer, de belangrijkste leefruimte van de vluchtelingen, en ten slotte naar het Paleis van de Goden, het deel

van de grotten waar hij het liefste is, waar kristallijnen formaties glanzen als bevroren scherven van maanlicht en het plafond sensueel welft als golven die naar de kust rollen. Hier, zo dicht bij het oppervlak, wordt de lucht ijler, droger, raakt vermengd met de rook van de vuren die zich nog altijd voeden met de wereld die ze achter zich hebben gelaten.

Heer, zegen de as die ons doet beseffen dat we stof zijn.

Flarden van gebeden schieten door zijn hoofd. Fragmenten van liederen. Litanieën en zegeningen, en woorden ter absolutie, *dat God je vergeving en vrede schenkt, en ik vergeef u uw zonden...* En uit de Bijbel: 'Ik zink tot de bodem, waar de bergen oprijzen, naar het rijk dat zijn grensdelts voorgoed achter mij sluit.'

Wierook brandend in het wierookvat. Een zacht voorjaarszonnetje versplinterd door gebrandschilderd glas. Op zondag de krakende kerkbanken, als de boeg van een oude schuit ver op zee. De gestage regelmaat van de seizoenen, de kalender die van kindsbeen af zijn leven had bepaald: advent, Kerstmis, vasten, Pasen. Hij weet dat hij van de verkeerde dingen hield, van de rituelen en tradities, de pracht en pronkzucht waar buitenstaanders de kerk om bekritiseerden. Hij dweept met de vorm, niet de inhoud; met het brood, niet het lichaam.

Hij werd er geen slechte priester door. Hij was kalm, nederig en trouw aan zijn roeping. Hij genoot ervan om mensen te helpen. Deze weken in de grot hadden hem de grootste voldoening in zijn leven geschonken. Lijden brengt God naar zijn natuurlijke omgeving terug, de kribbe van afgrijzen en verwarring, pijn en verlies, waar hij was geboren. *Kijk naar de keerzijde van het lijden*, denkt de priester, *dan zul je zijn gezicht zien.*

In de opening boven het Paleis van de Goden zit een man op wacht, zijn gedrongen lichaam steekt af tegen de uitbarsting van sterren achter hem. De hemel is schoongeveegd door een straffe noordenwind die de winter aankondigt. De man heeft een baseballpet laag over zijn voorhoofd getrokken en hij draagt een versleten leren jack. Hij houdt een verrekijker vast. Een geweer rust op zijn schoot.

De man knikt de priester begroetend toe. 'Waar is uw jas, vader? Het is koud vanavond.'

De priester glimlacht vermoeid. 'Ik ben bang dat ik die aan Agatha heb uitgeleend.'

De man gromt begripvol. Agatha is de klager van de groep. Altijd koud. Altijd honger. Altijd iets. Hij kijkt door zijn verrekijker en zoekt de hemel af.

'Heb je er nog meer gezien?' vraagt de priester. Een week geleden kregen ze het eerste zilvergrijze, sigaarvormige object in het oog. Het hing

enkele minuten roerloos boven de grotten, waarna het geruisloos recht omhoogschoot en steeds kleiner werd, tot het niet meer was dan nog een speldenprik in het immense blauwe uitspansel. Een andere – of dezelfde – verscheen twee dagen later, gleed geluidloos over hen heen tot het achter de horizon viel. Er was geen enkele twijfel over de herkomst van dit vreemde ruimtevaartuig – de grotbewoners wisten wel dat het niet van de aarde afkomstig was – maar wat hun de stuipen op het lijf joeg was dat ze niet wisten wat het in zijn schild voerde.

De man laat de verrekijker zakken en wrijft in zijn ogen. ‘Wat is er aan de hand, vader? Kunt u niet slapen?’

‘O, ik slaap tegenwoordig niet veel,’ zegt de priester. En dan voegt hij eraan toe: ‘Zoveel te doen.’ Hij wil niet dat de man denkt dat hij klaagt.

‘In loopgraven tref je geen atheïsten.’ Het cliché hangt in de lucht als een ranzige stank.

‘Of in grotten,’ zegt de priester. Vanaf het moment dat ze elkaar tegenkwamen, heeft hij zijn best gedaan om deze man beter te leren kennen, maar hij is een gesloten boek, de kaft veilig vergrendeld door woede, verdriet en de hopeloze angst van de verdoemden die in geleende tijd leven. Al maandenlang is daar geen ontkomen aan, en je kunt je er ook niet voor verstoppen. Voor sommigen is de dood de vroedvrouw van het geloof. Voor anderen is hij zijn beul.

De man haalt een pakje kauwgum uit zijn borstzak, haalt zorgvuldig een plakje uit de verpakking en vouwt het in zijn mond. Hij telt de overgebleven plakjes voordat hij het weer in zijn zak terugstopt. Hij biedt de priester er niet een aan.

‘Mijn laatste pakje,’ legt de man uit. Hij verplaatst zijn gewicht op de koude rots.

‘Ik snap het,’ zegt de priester.

‘O ja?’ De kaken van de man bewegen kauwend in een hypnotiserend ritme. ‘Echt waar?’

Het droge brood, de zure wijn: de nasmaak ligt nog op zijn tong. Het brood had gebroken kunnen zijn; de wijn verdeeld. Hij had de mis niet in zijn eentje hoeven opdragen. ‘Ik geloof van wel,’ antwoordt de priester.

‘Ik anders niet,’ zegt de man langzaam en nadrukkelijk. ‘Ik geloof verdomme helemaal nergens meer in.’

De priester krijgt een kleur. Zijn zachte, verlegen lachje is als het getrippel van kindervoetjes op een lange trap. Hij frummelt zenuwachtig aan zijn kraag.

‘Toen de stroom uitviel, geloofde ik dat die weer werd aangesloten,’

zegt de man met het geweer. 'Dat geloofde iedereen. De stroom valt uit... en dan gaat hij weer aan. Dat noemen ze toch geloof?' Hij kauwde op zijn kauwgum, linkerkant, rechterkant, duwde het groene goedje met zijn tong naar voren en naar achteren. 'En dan druppelt vanaf de kust het nieuws binnen dat de kusten verdwenen zijn. Dat Reno nu vlak aan de oceaan ligt. Geweldig; wat maakt het uit? We hebben wel vaker met aardbevingen te maken gehad. En met tsunami's. Wie zit er nou op New York te wachten? Wat maakt Californië zo bijzonder? We staan wel weer op. We staan altijd weer op. Dat heb ik altijd geloofd.'

De bewaker knikt, staart naar de nachtelijke hemel, naar de koude, fel schijnende sterren. De ogen hoog opgeslagen, de stem zacht. 'Toen werden de mensen ziek. Antibiotica. Quarantaines. Ontsmettingsmiddelen. We deden maskers voor en wasten tot bloedens toe onze handen. De meesten van ons gingen evengoed de pijp uit.'

En de man met het geweer kijkt naar de sterren alsof hij wacht totdat ze zich uit de duisternis losschudden en op de aarde tuimelen. Waarom eigenlijk niet?

'Mijn burens. Mijn vrienden. Mijn vrouw en kinderen. Ik wist dat ze niet allemaal dood zouden gaan. Hoe konden ze nou allemaal doodgaan? Sommige mensen worden ziek, maar de meeste mensen niet, en de rest wordt beter, zo is het toch? Dat is vertrouwen. Daar geloofden we in.'

De man trekt een lang jachtmes uit zijn laars en begint met de punt ervan zijn nagels schoon te maken.

'Dit is geloof: je groeit op, je gaat naar school. Vindt een baan. Trouwt. Sticht een gezin.' Nu klaar met de ene hand, een nagel voor elke levensfase, begint hij aan de andere. 'Je kinderen groeien op. Zij gaan naar school. Zij vinden een baan. Zij trouwen. Zij stichten een gezin.' *Schraap, schraap, schraap, schraap*. Met de muis van de hand waarmee hij het mes vasthoudt schuift hij zijn pet omhoog. 'Ik ben nooit een gelovig mens geweest. Heb in geen twintig jaar een kerk vanbinnen gezien. Maar ik weet wat vertrouwen is, vader. Ik weet wat het is om in iets te geloven. De lichten gaan uit, dan gaan ze weer aan. De vloedgolven rollen over het land, en rollen weer terug. Mensen worden ziek, en worden weer beter. Het leven gaat door. Dat is het ware geloof, denkt u niet? Al dat geleuter van u over hemel en hel, zonde en verlossing: als je dat overboord gooit, blijft dat als enige over. Zelfs de grootste atheïst die zich tegen de kerk afzet gelooft dat. Het leven gaat door.'

'Ja,' zegt de priester. 'Het leven gaat inderdaad door.'

De bewaker ontbloot zijn tanden. Hij zet de punt van het mes op de

borst van de priester en sneert: ‘U hebt verdomme geen woord gehoord van wat ik zei. Zie je, dat is precies de reden waarom ik uw soort niet kan uitstaan. Jullie branden je kaarsen en mompelen wat Latijnse bezweringen en bidden tot een god die niet bestaat, die het geen zier kan schelen, of gewoon gestoord of wreed is, of beide. De wereld staat in brand en u vereert die klootzak die het óf heeft veroorzaakt óf heeft laten gebeuren.’

De kleine priester steekt zijn handen in de lucht, dezelfde handen die het brood en de wijn hebben gezegend, alsof hij de man wil laten zien dat ze leeg zijn, dat hij geen kwaad in de zin heeft.

‘Ik pretendeer niet te weten wat er in Gods hoofd omgaat,’ zegt de priester, en hij laat zijn handen zakken. En terwijl hij het mes in het oog houdt, citeert hij uit het Bijbelboek Job: ‘Werkelijk, ik sprak zonder enig begrip over wonderen, voor mij te groot om te bevatten.’

De man staart hem een heel lang, heel onbehaaglijk ogenblik aan, volkomen stil, op zijn kaken na, die nog altijd de inmiddels smakeloze kauwgum bewerken.

‘Ik zal eerlijk tegen u zijn, vader,’ zegt hij nuchter. ‘Ik heb zin om u ter plekke te vermoorden.’

De priester knikt zwaarmoedig. ‘Ik ben bang dat dat zou kunnen gebeuren. Als de waarheid eenmaal is doorgedrongen.’

Voorzichtig haalt hij het mes uit de trillende hand van de man. De priester raakt de schouder van de man aan.

De man krimpt ineen maar deinst niet terug. ‘Wat is de waarheid?’ fluistert de man.

‘Dit,’ antwoordt de kleine priester, en hij drijft het mes diep in de borst van de man.

Het lemmet is heel scherp, het snijdt soepel door het hemd van de man, glijdt tussen de ribben door tot het acht centimeter diep in het hart zinkt.

De priester trekt de man bij de borst naar zich toe en plant een kus op zijn hoofd. *Dat God je vergeving en vrede mag schenken.*

Het is vlug voorbij. De kauwgum valt van de slap geworden lippen van de man. De priester raapt het op en gooit het in de mond van de grot. Hij legt de man op de koude rots en komt overeind. Het vochtige mes glanst in zijn hand. *Het bloed van het nieuwe en eeuwigdurende verbond...*

De priester kijkt aandachtig naar het gezicht van de dode man en zijn hart brandt van woede en walging. Het menselijk gezicht is afzichtelijk, onverdraaglijk grotesk. Hij hoeft zijn afkeer niet langer te verbergen.

De kleine priester keert terug naar de Grote Ruimte, loopt over een uitgesleten pad naar de grootste kamer, waar de anderen in een rusteloze

slaap liggen te draaien en woelen. Allemaal behalve Agatha, die tegen de achterwand van het vertrek leunt. Een kleine vrouw, verdwaald in de met bont afgezette jas die de kleine priester haar had geleend, haar ongewassen kroeshaar een werveling van grijs en zwart. Viezigheid nestelt in de diepe rimpels op haar verlepte gezicht, om een mond die al lang geleden werd beroofd van zijn gebit, en ogen die in de vouwen van een uitgezakte huid begraven liggen.

Dit is de mensheid, denkt de priester. Dit is haar gezicht.

‘Vader, bent u dat?’ Haar stem is nog amper te horen, een muisachtig gepiep, de schrille kreet van een rat.

En dit is de stem van de mensheid.

‘Ja, Agatha. Ik ben het.’

Ze tuurt naar het menselijk masker dat hij van kinds af aan gedragen heeft, nu verscholen in de schaduw. ‘Ik kan niet slapen, vader. Wilt u een poosje bij me komen zitten?’

‘Ja, Agatha. Ik kom wel even bij je zitten.’

2

Met twee tegelijk tilt hij de stoffelijke resten van zijn slachtoffers naar boven, een onder elke arm, en gooit ze in de kuil, laat ze zonder enig ceremonieel vallen voordat hij afdaalt voor een volgend vrachtje. Na Agatha heeft hij de rest in hun slaap gedood. Geen van hen is wakker geworden. De priester werkte stilletjes, snel, gestaag met vaste hand, en het enige geluid was de fluistering van scheurende stof wanneer het lemmet wegzonk in de harten van alle zesenvertig slachtoffers, totdat hij nog de enige was met een kloppend hart.

Bij dageraad begint het te sneeuwen. Hij blijft een poosje buiten staan en heft zijn gezicht naar een lege en grijze lucht. Sneeuw vlijt zich op zijn bleke wangen. Zijn laatste winter voor heel lange tijd; tijdens de equinox komt de gondel hem ophalen om hem naar het moederschip terug te brengen, waar hij zal wachten tot de laatste zuivering van de menselijke infiltratie is voltooid, uitgevoerd door degenen die voor die taak zijn getraind. Eenmaal aan boord van het schip zal hij vanuit de kalme leegte toekijken hoe ze de bommen zullen afwerpen waardoor elke stad op aarde zal worden vernietigd, waarmee elk spoor van de menselijke beschaving zal worden uitgewist. De apocalyps waarvan de mensheid sinds het begin van haar bewuste bestaan heeft gedroomd, zal eindelijk worden voltrokken, niet door een woedende god, maar ongevoelig, zo kil als de kleine priester was toen hij het mes in het hart van zijn slachtoffers dreef.

De sneeuw smelt op zijn omhooggeheven gezicht. Nog vier maanden voordat de winter eindigt. Honderdtwintig dagen totdat de bommen vallen, daarna de ontketening van de vijfde golf, de menselijke pionnen die zijn geconditioneerd om hun eigen soort om te brengen. Tot die tijd zal de priester iedere overlevende die zijn territorium binnentreedt afslachten.

Bijna voorbij. Bijna klaar.

De kleine priester daalt af naar het Paleis van de Goden om te ontbijten.

3

Pepper

Scheermes fluistert naast me: 'Rennen.'

Zijn geweer explodeert naast mijn oor. Zijn doelwit was het kleinste van de som der dingen, zijn kogel het zwaard dat de ketting doorkliefde die me aan haar vastbond.

Theekop.

Terwijl Scheermes stierf, sloeg hij zijn zachte, gevoelvolle ogen naar me op en fluisterde: 'Je bent vrij. Rénnen.'

En ik rende.

4

Ik stort me door het raam van de wachttoren, de grond raast onder me door.

Als ik op het tarmac neerkom, breek ik geen enkel bot, voel geen pijn. Ik ben door de vijand geüpgraded om ergere sprongen dan deze te trotseren. Mijn vorige sprong was vanaf vijftienhonderd meter hoogte. Deze is een peulenschil.

Ik land, rol op mijn voeten en sprint om de toren heen, dan over de baan naar de betonnen afsluiting en het hek met prikkeldraad. De wind giert in mijn oren. Ik ben nu sneller dan het snelste dier op aarde. In vergelijking met mij is een jachtluipaard een slak.

Het kan niet anders of de bewakers op de muur moeten me zien, wat ook geldt voor de man in de wachttoren, maar er worden geen schoten gelost, er wordt geen bevel gegeven het vuur op me te openen. Ik schiet naar het einde van de startbaan als een kogel die door de loop van een vuurwapen schroeit.

Ze kunnen je niet te pakken krijgen. Hoe kunnen ze je ooit te pakken krijgen?

De in mijn hersens ingebouwde processor maakt nog voor ik de grond raak de berekeningen en heeft de informatie al doorgegeven aan de dui-zenden microscopische droïdes die mijn spiersysteem aansturen. Ik hoef niet na te denken over snelheid, timing of aanvalsmoment. Dat doet de naaf voor me.

Einde van de startbaan: ik spring. De bal van mijn voet raakt heel even de betonnen muur, zet zich af om me naar het hek te lanceren. Het prikkeldraad stormt op mijn gezicht af. Mijn vingers glippen in het vijf centimeter brede gat tussen de windingen en de bovenste stang en ik spring in een achterwaartse salto over de bovenkant. Ik vlieg eroverheen, voeten eerst, de rug gekromd, armen gespreid.

Ik kom neer en accelereer weer op volle snelheid, overbrug in nog geen vier seconden de honderd meter open terrein tussen het hek en het bos. Geen kogels die achter me aan jagen. Geen helikopter die tot leven brult om me te achtervolgen. De bomen sluiten zich achter me als een

gordijn dat wordt dichtgetrokken en mijn voeten vinden een vaste tred op de glibberige, hobbelige grond. Ik kom bij de rivier, het zwarte water stroomt snel. Mijn voeten lijken amper door het oppervlak heen te breken als ik eroverheen schiet.

Aan de overkant maakt het bos plaats voor de open toendra, ongepte kilometers die zich uitstrekken naar de noordelijke horizon, een grenzeloze wildernis waarin ik me zal verliezen, waar ik onopgemerkt zal blijven en niet zal worden lastiggevallen.

Vrij.

Ik ren urenlang. Dat komt door het twaalfde systeem. Het versterkt mijn gewrichten en botten. Het ondersteunt mijn spieren, geeft me kracht, uithoudingsvermogen en neutraliseert mijn pijn. Het enige wat ik hoeft te doen is me eraan overgeven. Het enige wat ik hoeft te doen is vertrouwen hebben, dan kan ik het volhouden.

vQP. Bij het licht van honderd brandende lijken had Scheermes die drie letters in zijn arm gekrast. vQP. *Hij overwint die weet te verduren.*

Sommige dingen, zo zei hij tegen me op de avond voor hij stierf, zijn de som van alle dingen waard, tot aan het kleinste detail aan toe.

Scheermes begreep dat ik Theekop nooit in de steek zou laten en zelf zou ontsnappen. Ik had moeten weten dat hij me zou redden door me te verraden: dat had hij van meet af aan gedaan. Hij doodde Theekop zodat ik kon blijven leven.

Het kleurloze landschap strekt zich naar alle kanten toe uit. De zon zakt naar de rand van de wolkeloze hemel. De bitterkoude wind bijt in mijn gezicht en mijn stromende tranen bevriezen. Het twaalfde systeem kan je weliswaar beschermen tegen de pijn die je lichaam teistert, maar kan niets uitrichten tegen de pijn die je ziel vermorzelt.

Uren later ren ik nog steeds, terwijl het laatste licht uit de hemel weglekt en de eerste sterren verschijnen. En daar hangt het moederschap boven de horizon, als een waakzaam, omlaag starend groen oog. Geen ontkomen aan. Onmogelijk je ervoor te verstoppen. Onbereikbaar, onneembaar. Lang nadat het laatste menselijk wezen tot een handvol stof is vergaan, zal het daar nog zijn, onverbiddelijk, ondoordringbaar, onkenbaar: God is van zijn troon gestoten.

En ik ren verder. Door een oerlandschap dat niet door de mensheid is bezoedeld, de wereld zoals die was voordat vertrouwen en samenwerking het beest van de vooruitgang ontketenden. Paradijs verloren. Paradijs hervonden. Ik moet denken aan het verdrietige en bittere glimlachje van Vosch. Een verlosser. Ben ik dat?

Terwijl ik nergens naartoe ren, nergens vandaan ren, over een leeg

landschap van smetteloos wit onder de immense onverschillige hemel, zie ik het. Denk ik dat ik het begrijp.

Breng de menselijke bevolking terug tot een behapbaar aantal, pers vervolgens de menselijkheid eruit, want vertrouwen en samenwerking vormen de werkelijke bedreigingen van de kwetsbare balans van de natuur, de onaanvaardbare zonden die de wereld naar de rand van de afgrond dreven. De Anderen zijn tot de conclusie gekomen dat de wereld alleen gered kon worden door de beschaving te vernietigen. Niet van buitenaf, maar van binnenuit. En de enige manier om de menselijke beschaving te vernietigen was verandering van de menselijke natuur.